

ΡΩΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

"Ογδοον κι' είκοσιόν μετρούντες χρόνον
έδρευόμεν' στην γήν των Παρθενώνων.

"Ετος χίλια δώδεκα κι' ένακόσ' ακόμα,
όλοι την' Ανόρθωσι θάχουνε' στο στόμα.

Τούλιος, όγδόη κι' είκοστή,
Καθηγεται' γνήκανε γνωστοί.

Χίλια διακόσα δεκαοκτώ,
ψάλλω τον Άλτη τον διαλεκτό.

Τών όρων μας μεταβολή' ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άπ' ευθείας προς έμέ.
Συνδρομή για κάθε χρόνο—ό κ τ ω φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μόνο
Για τα ξένα όμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α κ α ί σ τ ο χ έ ρ ι

Είς γνώσιν φέρομεν παντός ευμούσου τσελεπή
ότι πωλούμεν σώματα «Ρωμηού» άνελλιπή
με την άνάλογον τιμήν, κι' όποιος άπ' έξω θέλει
δέν θα πληρώση δι' αυτά Ταχυδρομείων τέλη

**Κι' ό Φασουλής έν λύρα
περι του Τσικλητήρα.**

Φ.—Μέσα στην πληξι της ζωής και μέσ' στην αηδία
τρεις χαιρετώ τους άθλητάς,
όπου μ' ές ήλθαν κατ' αυτάς
άπό την Σουηδία.

Ό γυρισμός έξύπνησε τα χαυνωμένα στήθη...
μέσα σε τόπους μακρυνούς
χωρίς γαλάζιους ουρανούς
νικήτρια κι' ή γαλανή σημαία μας έστήθη.

Μέσ' στην πλάσι την σαχή,
που συχνά μ' ές ένοχλει
μία κι' άλλη κόρυζα.

Τί χαρά που την έπ' ήρα
για τον νεο Τσικλητήρα,
μά και για τον Δόριζα.

Μιά φυλή ξεφυλισμένη
και καραδοτσακισμένη,
που και τούτη την κοιλιά
έχει μόνη της δουλειά.

Σήμερα θυμάται πάλι
σεδαστάς προγόνων θήκης,
και σηκώνεται και ψάλλει
νέους Ολυμπιονίκας.

Αποτίναξε την νάρκην και την χύνωσιν του γέρου,
κι' έλα, Περικλέτο, ψάλε
και τους άθλητάς τους πάλαι,
έστεμμένους με κοτίνους του μεγάλου τριεσπέρου.

Μέσ' στους παρόντας σάλους
ξέχασε τους μεγάλους
κοιλιακούς άγώνας.

Πνευματικός γενού
και πέτα με τον νού
σε πνεύματος αιώνας.

Παρθέναις κρινοδάκτυλαις ρόδα σκορπούν' στους δρόμους
και κάτι γίγαντες κρατούν τον' Ατλαντα' στους ώμους.

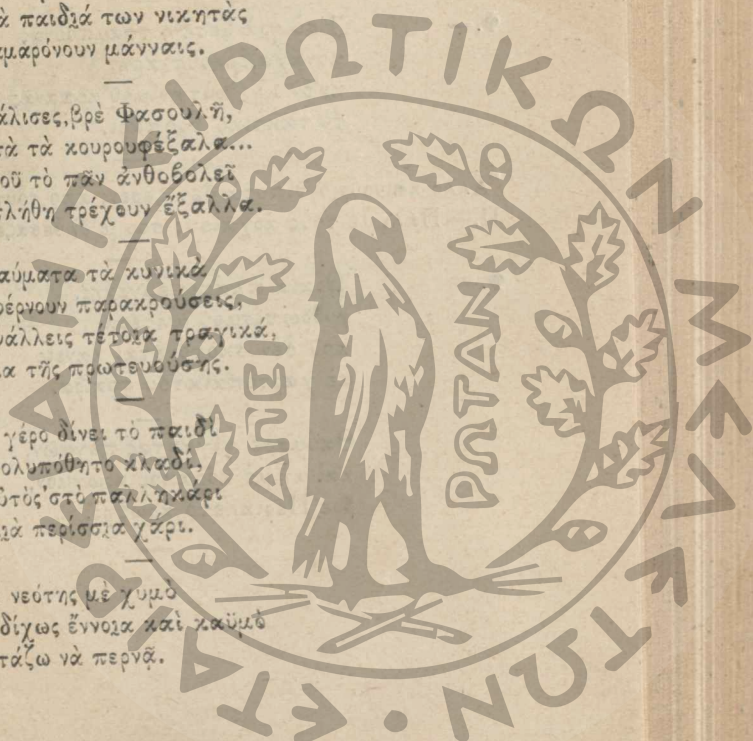
Παντού νεότητα κυττάς,
που την ύμνούν παιάνες,
και τα παιδιά των νικητάς
τα καμαρώνουν μάνναις.

Π.—Μ' έζάλισες, βρε Φασουλή,
μ' αυτά τα κουρουφέξαλα...
Φ.—Παντού το παν άνθοβολεϊ
και πλήθη τρέχουν' έξαλλά.

Π.—Τα καύματα τα κυνικά
σου φέρουν παρακρούσεις
και ψάλλεις τέτοια τραγικά,
βρωμα της πρωταουσής.

Φ.—'Στο γέρο δίνει το παιδί
το πολυπόθητο κλαδί
κι' αυτός' στο παλληκάρι
με μια περίσσια χάρι.

Μία νεότης με χυμό
και δίγως έννοια και καύμο
κυττάζω να περνά.

Ζωής κυλούσε νόματα
κι' όχι σαχλογεράματα
σάν τὰ σημερινά.

Τοῦ Διαγόρα τὰ παιδιὰ φωνάζουν ἀπὸ πέρα...
σηκώνουνε στὰ χέρια τὸν νικητὴν πατέρα,
κι' ἀλαλαγμοὺς ἀκούεται στὴν γῆν τῆς Ὀλυμπίας,
ποῦ τώρα φαίνεται κι' αὐτὴ πάσης ξεροκαμπίας.

Κύττα τὸν γέρο νικητὴ, σημερινὸ ψοφῆμι
θαύμασε γῆρας ῥώμης...
πῶς εἶναι γέρος φαίνεται μόνον ἀπὸ τὰ σῆμι
καλλιστεφάνου κόμης.

Π. — Τί τσαμπουνίζεις τώρα,
μωρὲ παληοχαλντούπη;
μ' αὐτὸν τὸν Διαγόρα
μοῦ γίνηκες κουνοῦπι.

Εὐὼν φωνάζουνε κι' εὐοί!..
χαρὰ στὸ παλληκάρι!..
κι' ὡς ἔπαθλον κι' ὡς ἀμοιβὴ
ἀγριελῆς κλωνάρι.

Χαρὰς σὲ πέρνουν κλάμματα,
θαρρεῖς ἀπὸ γεράματα
ἢ γῆ πῶς εἶναι στεῖρα.

Ὅλους κεντρίζει τὸ κλαδί,
καὶ πάντα νεῖατα κελαιδεῖ
μ' ἑπτὰ χορδαῖς ἡ λύρα.

Ὑμνοὺς ἀναξίφορμιγγας ἀκούω καὶ Πινδάρους
μέσα σ' αὐτὴ τῇ χώρᾳ,
ποῦ λέν πῶς τρέφει τώρα
πολλοὺς ψοφογαϊδάρους.

Π. — Τί σοῦ κατέβη, Φασουλῆ,
στὸν μῆνα τῶν καυμάτων,
κι' ἡ γλῶσσα σου παρακλιεῖ
γὰρ θαύματα θαυμάτων;

Φ. — Ἐσὺ γὰρ ζέστη τσαμπουνᾶς
μονάχα, ξεκουτιάρι,
κι' ὅλο γι' αὐτὴν μοῦ κοπανᾶς
τὸ τακτικὸ τροπάρι.

Ἄλλο καινούριο τίποτα δὲν ξέρεις ἀπὸ τούτης;

Π. — Πάλι με τοὺς ἀρχαίους σου μ' ἐλύσσαξες, τσιφούτη.

Φ. — Ὁραὶ πλάσις, εὐγενής,
ἀνθρωπισμοῦ μητέρα,
ποῦ δὲν σκοτώνεται κανεὶς
μὲ χαρτοπιάκου σφαῖρα.

Θαύμασε γίγαντας πυγμῶν,
καὶ μὴ μὲ κόρακος κρωγμῶν,
βρε Περικλέτο, κρώζης.

Ἡμέρας ἐνθουμοῦ κλεινάς,
καὶ θήρευσ τὰς ἡδονάς,
ἀλλὰ τὰς μετὰ δόξης.

Π. — Αὐτὸ θαρρῶ πῶς τόκλεψες ἀπὸ τὸν Ἰσοκράτη.

Φ. — Εἴσαι τῶν λόγων μου κοπίς.

Π. — Μὰ τώρα ξέρεις νὰ μοῦ πῆς
ὅν ὁ Μιχαλάκοπουλος θὰ φύγῃ στὴν Ὑπάρτη;

Φ. — Ἐν τοῖς πολλοῖς εὐρήσκειν τὰ μάλα διεστώσας
τὰς τῶν ἀρχαίων, Περικλῆ, καὶ νέων συνηθείας.
μεγίστην δὲ διαφορὰν εἰλήφρασι, στὰς γλώσσας,
μεγίστην καὶ στὰς ἀρετὰς καὶ τὰς πολυμαθείας.

Οἱ μὲν σύγχρονοι, βαφέντες μὲ πολιτισμοῦ βερνίκι,
ἔτυχαν τρανῆς πεντάλφας ὡς ἐπάθλου καὶ βραβεῖου,
οἱ δὲ πρόγονοι, ποῦ σ' ὅλα διεδίωσαν ἀγροῖκοι,
ἐμποροῦν τοὺς ἀπογόνους νὰ τοὺς ἔχουν διὰ βίου.

Π. — Ἐλα νὰ γίνης θυμωσθῆς τῆς νέας εὐεξίας
καὶ μὴ νοσῆς τὸ νόσημα τῆς προγονοπληξίας.

Φ. — Θὰ ζῶ με τοὺς προπάτορας εἰς ὅλων τὸ γεινᾶτι,
μ' αὐτοὺς θὰ μπαίνω πάντοτε σὲ καθενὸς τὸ μάτι.

Π. — Μὴ θέλῃς σώνει καὶ καλὰ νὰ φαίνεσαι σαλιάρης,
κι' ἀπόφασι, βρε Φασουλῆ, γὰρ πάντα νὰ τὸ πάρης
πῶς ζῆς με τοὺς συγχρόνους
κι' ὅχι με τοὺς προγόνους.

Ἀνάγκη νὰ συμμαζευθῆς καὶ νάλθῃς στὰ σωστά σου,
πρέπει νὰ ξέρῃς ὅτι ζῆς στὰς τωρινὰς Ἀθήνας,
ποῦ βλέπεις αὐτοκίνητα νὰ πηλαλοῦν μπροστὰ σου
κι' ἀφίνουν στὰ ρουθούνια σου τὴν βρῆμα τῆς μπενζίνης.

Πρέπει νὰ ξέρῃς σὺν κι' ἐμέ, βλακέντιε μεγάλε,
ὅτι κι' ὁ Κόδρος πέθανε κι' ὁ Περικλῆς ὁ πάλαι,
πρέπει νὰ ξέρῃς ὅτι ζῆς στὰς νῦν Ἰσπεφάνους,
ποῦ γὰρ διπλάνα τρέχουνε καὶ σοῦ ζητοῦν ἐράνους.

Φ. — Ὅσα μοῦ λὲς δὲν τὰ γινώσκω... πῶς ζῶ καὶ ποῦ τὸ ξέρω...
ἐν πολιτεύματι τρυφῶ λίαν φιλελευθέρῳ.

Ἐέρω πῶς ἔχω συντροφιά
καὶ σὲ τὸν πατριώτη,
πλὴν τῆς ψυχῆς τὴν ὁμορφιά
δὲν λησμονῶ τὴν πρώτη.

Καθένας τὴν τραγουδῆσε τραγουδιστὴς μέγας,
δίνει στὸν νεὺ τὴν ἐμπνευσι καὶ στὸ κορμὶ τὸ κάλλος.
Ἐκείνη τὴν νεότητα τὴν σπρώχνει πρὸς ἀγῶνα
καὶ ποικιλόφογγον βοὴν εὐφημιῶν ἀπειρών,
ἐκείνη πλέκει στέφανον, ποῦ θάλλουν στὸν αἶωνα,
γὰρ μέτωπα παλληκαριῶν, γὰρ μέτωπα μαρτύρων.

Αὐτὴν καὶ τώρα τραγουδοῦν ξεκουδισμέναις λύραις...

Π. — Καὶ πάλι τὸ Χερουδικὸ πολὺ ψηλὰ τὸ πῆρε.

Φ. — Κι' ἂν πάλι τὸ Χερουδικὸ
πολὺ ψηλὰ τὸ πῆρε,
ψάλε τραγοῦδ' ἡρωικὸ
καὶ σὺ στὸν Τσικλητήρα.

Σὲ πνεύματ' ἀρχαιότητος
νὰ κάνῃς ἐπικλήσεις,
κι' ὅπου τὸν σὲ νεότητος
πνευματικῆς ἀθλήσεις;

στὴν τῆς νίκης κύτινος παιδιῶν μας κεφαλῆς,
μὲ τοῦτον ἡ πνευματικὴ περικοσμεῖτ' Ἑλλάς.

Κι' ὁ Περικλέτος, ψάλλει μὲ μιὰ φωνὴ μεγάλη.

Π. — Μοῦσα μου κακομοίρα,
κάνε κι' ἐμένα ψάλλτην
νὰ ψάλλω πρῶτον ἄλτην
τὸν νέον Τσικλητήρα.

Εὐὼν γι' αὐτὸν ἀναφωνεῖς,
πνευματικὴ μητέρα...
μὲ τὸν σταυρὸ τῆς γαλανῆς
στερώθηκα ἔκαστ' πέρα,
καὶ ξένα τὸν ἐκύτταξαν καὶ ντόπια παλληκάρια
Ἀμερικάνων νὰ νικᾷ πελώρια ποδάρια.

Χορεύετε συναθληταὶ σφικτὰ χειροπιασμένοι...
μικρὸς μπροστὰ στὸν ὑψηλὸν τὴν δύναμι τὴν ξένη,
ποῦ μὴδὲ τὸν ἀντίκρυζε μὲ γέλοιο καὶ μὲ σκῶμμα
κι' ὠρῶνετο σὺν Γολιάθ' μπῆρς' στοῦ Δαυὶδ τὸ σῶμα.

Ἐστὸν ξένο τύπο τὸν θαρσύνω
δὲν χάνει τὴν ἐλπίδα,
καὶ μὲ μιὰ πίστι περισσὴ
σὲ Πίστι καὶ Πατρίδα
ὑπερψήλων Γολιάθ' ὑψηλότερος ἐφάνη,
κι' ἐμείναι δίχως σκῶμματα καμπόσοι πελεκάνοι.

Καὶ στοὺς μικροὺς ἀκόμη
ὁ θρίαμβος ἀνήκει...
στὸν Γολιάθ' ἡ ῥώμη
καὶ στὸν Δαυὶδ ἡ νίκη.

Τώρα παιᾶνες ὑψηλῶν
δοῦλῶν τὸν ὄνομα του,
κι' ἐπήδησαν ψυχαῖς πολλῶν
μ' αὐτὸ τὸ πῆδημά του.

Σεμνὸς σεμνὸς σὺν κόρη,
μικρὸ Δαυὶδ, προχώρει
καὶ πάλι στὸν ἀγῶνα.

Καὶ σιγηλὸς καὶ νήφων
τοῦ Γολιάθ' τὸν τύπον
νίκα μὲ μιὰ σφενδόνᾳ.

Παρθενικὰ γελᾶτε
καὶ γύρω μας ἔλᾶτε,
παιδιὰ στεφανηφόρα,
καὶ μιὰ Μοῦσα τώρα

νεότητ' ἄς ὑμνή,
ποῦ ζηλεμένη φθάνει,
καὶ δέχεται σεμνὴ
τῆς νίκης τὸ στεφάνι.

Φ. — Καὶ καθενὸς μικροῦ Δαυὶδ καὶ καθενὸς Ζακχαίου
ὀρθώσωμεν τὸ σῶμα,
κι' ἀνοιξώμεν τὸ στόμα,
καὶ πληρωθῆσεται πνοῆς καὶ πνεύματος ἀρχαίου.

Καλῶς ἤλθατε, παιδιὰ,
στρώων δάφνινα κλαδιά.
Γὰρ τὴν νίκη σας χαρῆτε
καὶ μὲ ἄθροος προχωρεῖτε.
Θρίαμβος πνευματικὸς
εἶναι κι' ὁ σωματικὸς.

Καὶ καθεὶς ἄς τραγουδᾷ
μὲ ψυχὴν ἐνθουσιώδη
καὶ τὸ χέρι καὶ τὸ πόδι,
ποῦ παλεύει καὶ πηδᾷ.

Τὸν Τσικλητήρα ψάλετε μὲ λύραις καὶ κιθάραις,
ποῦ τῆς Ἀμερικάνικαις ἐκόντινε ποδάριαι.
Τὸν Τσικλητήρα ψάλετε καὶ κάθε παλληκάρι,
ποῦ τῆς ψυχῆς τὴν ὁμορφιά τὴν ἔχει γὰρ καμάρι.

Πάντα νεῖατα σφριγηλά,
πάντα νεῖατα ντροπαλά
καὶ δαφνοστεφανωμένα
δίχως κόρδωμα κανένα.

Μόνο μέσα στὴν ψυχὴν ἄχουνε τὴν περιφάνεια,
καὶ μ' ἐκείνην νὰ νικοῦν καὶ νὰ πέρνουνε στεφάνια.

Συμπλήρωσις ἐδρών κενῶν
μετὰ μακρὰν σειρὰν δεσπῶν.

Χαίρουσιν τώρα μακιστῆρες,
καὶ παιδίατροι γνωστοὶ
καὶ φρονιανοὶ σωστοί.

Ἀνορθώσεως σωτῆρες
ἐμελέτησάν καινὰ
κι' ἐπληρώθησαν κενά.

Μετὰ τόσας συμφορὰς
ὅπως πρὶν ὁ Κατσαρᾶς
εἰς τὴν ἔδραν στέκει ντοῦρος.

Εἰς τὴν ἔδραν τοῦ κι' ἐκεῖνος
τῶν παιδιῶν ὁ Μιχαλδρίνος,
κι' ὁ γυναικολόγος Λοῦρος.

Ἐκκαθάρισις μεγάλη
κι' αὐτοὺς κι' ἄλλους εἶχε βγάλει
μόνον πρὸς διασυρμόν.

Καὶ τὸ φλογερὸ καμίνι
δύο χρόνους εἶχε γίνει
τέμενος τῶν ὀδυρμῶν.

Ἡ πρῶν Ἐκκαθάρισις μὲ δάκρυα διαβαίνει,
μήτε κανεῖς ἀναπολεῖ μακρὰ δεινοπαθήματα,
κι' ἀνέβησαν ὅσας ἔδρας τῶν οἱ πρὶν προγεγραμμένοι
καὶ τῆς Ἐκκαθαρίσεως τῆς ἀκαθάρτου θύματα.

Ἐστὴν Ἐκκαθάρσιν οὐρρά !...
τόσον καιρὸ τὸν Κατσαρᾶ
τὸν εἶχε διαθέσιμο.

Βαροῦσε σ' ὅλα σὰν τρελλή
κι' ἐφώναζαν γι' αὐτὴν πολλοὶ
ὅτι τῆς πρέπει δέσιμο.

Ὡ τῆς Ἐκκαθαρίσεως, ὅπου μὲ πάθος τόσον
ἐζήτει καὶ κατάργησιν τῶν φρενιτίδων νόσων
τώρα, ποῦ μᾶς ξανάπιασε γιὰ προκοπὴ φρενίτις,
κι' ἀγάλλετ' ἐκ τοῦ τάφου τοῦ κάθε Δρομοκαίτης.

Ὡ τῆς Ἐκκαθαρίσεως,
ποῦ παστρική κοιμάται,
καὶ μετὰ συγκινήσεως
καθένας τὴν θυμάται.

Κλαίει τὴν Ἐκκαθάρσιν καθένας πατριώτης
καὶ παραμέν' ἡ μνήμη τῆς ἀγῆρως αἰδία,
κι' ὁ Μιχαὴλ ὁ Κατσαρᾶς, φρενιάτρος ἐν πρώτοις,
τὴν πέρνει τώρα στὸ κοντὸ μ' ἓνα ζουρλομχνδιά.

Καὶ γελοῦν κι' ἐδῶ κι' ἄλλοι
καὶ φωνάζουν τοῦτοι κι' ἄλλοι :
δέσετε τὴν Μιχαλοῦ,
ποῦ παψε καὶ τὸν Μιχαήλ.

Μαζὶ μ' ὅλους θρηνῶδῶ....
Θεὸς σ' χωρέστην λέν ἐδῶ,

Θεὸς σ' χωρέστην, λέν ἐκεῖ,
τὴν κυρὰ τὴν παστρική.

Ὅπισθὰ γκωνα δεμένη
τὴν τραβοῦνε τὴν καυμένη,
ποῦχε πάθει πρὸ πολλοῦ.

Κι' ἐρωτοῦν χωροφυλάκοι :
Μιχαλάκη, Μιχαλάκη,
ποῦ τὴν πᾶς τὴν Μιχαλοῦ ;

Ἀλησμόνητοι καιροί !..
πόσα μᾶς μαγείρευε,
καὶ σοφοὺς μὲ τὸ κερί
ἐστὴν Εὐρώπη γύρευε.

Καὶ ντε ἀλλήδες ἐβγήκαν κι' ἐφώναζαν ἐστὰ ξένα :
ὅποιος βρῇ σοφὸ κανένα,
νά τὸν φέρῃ ἐστὴν Ἀθήνα, τῆς σοφίας τὸ πιθάρι,
τὰ βρεθήκηκα του νὰ πάρῃ.

Μετὰ τόσῃ παραζάλην
ὡς παιδιάτρον καὶ πάλιν
ἐπανέφεραν τὸν Χρῆστον,
ποῦ καὶ τοῦτος ὁ καυμένος
μαρτυροῦσε ξεχασμένους
ἐστὶ καλὰ θι τῶν ἀχρήστων.

Κι' ἐορτὴν πανηγυρίζουν νέας ἀναρρήσεως
τὰ μουρέλια τῶν Ζαππείων,
κι' ἀπὸ στόματα νηπίων
αἶνον τώρα καταρτίζει τῆς Ἐκκαθαρίσεως.

Μετέωρον φλογὼν μεστὸν
φανέν πρὸς τὸν Ἀρκτοῦρον
σὲ τούτῃ τὴν ἀντάρα,
κατέστησε παντοῦ γνωστὸν
πῶς ἔτεξε τὸν Λοῦρον
Ἀνόρθωσις πρωτάρα.

Καὶ γιὰ τὰ γεννητούρια
τῆς φώναζαν χαμπόσου,
ποῦχουν μισὰ καὶ γνώσι :
καλὰ σου ζυγνητούρια.
Κι' ἐφάνησαν παστάδες συζυγίων θαλάμων
τὸν μὲ πολλὰς ὠδῖνας ἀνατελθέντα μαιμόν.

Πολλοὶ τῆς Ἀνορθώσεως καὶ συγγενεῖς καὶ αἱλοὶ
προσμένον κι' ἄλλους τοκετοῦς ἐγκυμονούσας δράσεως,
καὶ μόνο τὸν Πρωτόπουλο, τὸν προσφιλεῖ Βασίλη,
τὸν ἄφησαν γιὰ σουδενὶρ μιᾶς Ἐπαναστάσεως.